

Заявник (позивач): Олійник Дмитро Вячеславович,

Відповідач: Київська міська державна адміністрація,
(код ЄДРПОУ 00022527),
вул. Хрещатик, 36, м. Київ, 01044,
засіб зв'язку –тел. 2541450,
електронна пошта: uizdpi@kievcity.gov.ua

**Третя особа: Комунальне підприємство «Головний
інформаційно - обчислювальний центр»,**
(код ЄДРПОУ 04013755),
вул. Космічна, 12-а, м. Київ, 02192,
засіб зв'язку –тел. 2388005,
електронна пошта: info@gioc-kmda.kiev.ua

**у справі адміністративної юрисдикції № 2а-3545/12/2670
на ухвалу ВАСУ від 10 квітня 2014 р.**

ЗАЯВА ПРО ПЕРЕГЛЯД.

Ухвалою ОАС м. Києва від 10.11.2010 р. по цій справі залишено без розгляду позовну заяву в частині вимоги щодо визнання таким, що не відповідає Закону України «Про інформацію» і скасування розпорядження Київської міської державної адміністрації № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги».

За час, протягом якого справа у цій частині не розглядалася, а незаконні ухвали скасовувалися вищестоящими інстанціями, законодавство у сфері інформаційних відносин зазнало суттєвих змін (09.05.2011 р. набрав чинності Закон України № 2938-VI від 13.01.2011 р. «Про внесення змін до Закону України «Про інформацію», яким Закон України № 2657-XII «Про інформацію» викладено у новій редакції). У квітні 2012 р. мною було подано заяву про доповнення підстав позову, котрою я просив визнати таким, що не відповідає Закону України «Про інформацію» (у двох редакціях) і скасувати розпорядження Київської міської державної адміністрації № 478 від 15 квітня 1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги».

Ухвалою ВАСУ від 10.04.2014 р. № К/9991/59149/12 залишено без задоволення мою касаційну скаргу у справі, де судами попередніх інстанцій, з висновками яких погодився й ВАСУ з посиланням на Закон України «Про інформацію» зроблено висновок про відсутність порушення моїх немайнових прав.

Зі змісту ухвали вбачається про її прийняття в письмовому провадженні. Відповідно до ч. 5 ст. 254 КАС постанова або ухвала суду апеляційної чи касаційної інстанції за наслідками перегляду, постанова Верховного Суду України набирають законної сили з моменту проголошення, а якщо їх було прийнято за наслідками розгляду у письмовому провадженні, - через п'ять днів після направлення їх копій особам, які беруть участь у справі. Ухвалу ВАСУ від 10.04.2014 р. було направлено мені 17.04.2014 р. (що підтверджується відбитком поштового штемпелю на конверті), а отримано 21.04.2014 р.; отже ця ухвала набрала законної сили 22.04.2014 р., і відповідно до ст. 103 КАС перебіг процесуального строку починається з наступного дня після відповідної календарної дати або настання події, з якою пов'язано його початок.

Враховуючи наведене, а також посилання на одне з рішень касаційної інстанції, яке прийняте пізніше, прошу поновити строки для звернення із заявою про перегляд.

Судами касаційної інстанції неоднаково застосовані положення Закону України «Про інформацію», а також розпорядження КМДА № 478 від 15 квітня 1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» з огляду на таке.

Закон України № 2657-XII «Про інформацію» набрав чинності 13.11.1992 р. Стаття 23 цього закону щодо заборони поширення конфіденційної інформації про особу без її попередньої згоди (з її тлумаченням рішенням КСУ № 5-зп від 30.10.1997 р.), а також стаття 21 (відповідно до якої нормативні акти, що стосуються прав, свобод і законних інтересів громадян, не доведені до публічного відома, не мають юридичної сили) є його складовими частинами та існували на момент видання оспорюваного акту (розпорядження КМДА № 478 від 15 квітня 1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги», далі Розпорядження).

У цій справі судом зроблено висновок, що:

на момент прийняття Розпорядження та передачі інформації третій особі, норми Закону України «Про інформацію», на які посилається позивач в уточнених підставах позову були відсутні.

Разом із тим, ВАСУ ухвалою від 10.05.2012 р. № К/9991/73599/11 (у ЄДРСР № 24437688) вказує на наявність цих норм на момент прийняття Розпорядження:

Розпорядження від 15.04.1997 року № 478 «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» було прийнято з урахуванням практичних наслідків виконання розпорядження від 27.01.1997 року № 80 «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» та вирішує господарські питання щодо виконання державними органами своїх функцій.

Крім того, як обґрунтовано зазначено судами першої та апеляційної інстанцій, позивачем не було зазначено, яким саме приписам Закону України «Про інформацію» не відповідає оспорюване розпорядження.

Враховуючи наведене, колегія суддів погоджується з висновками судів щодо відсутності підстав для задоволення позовних вимог та скасування розпорядження Київської міської державної адміністрації від 15.04.1997 року № 478 «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги», оскільки права та охоронювані законом інтереси позивача порушено не було, а спірне розпорядження прийнято відповідачем на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Іншою ухвалою ВАСУ від 20.11.2012 р. № К/9991/43762/12 (у ЄДРСР № 27946253) колегія суддів дійшла до висновку, що:

Оскільки, рішення Київської міської державної адміністрації від 15.04.1997р. №478 безпосередньо не стосується прав та обов'язків позивача, суди першої та апеляційної інстанцій обґрунтовано дійшли висновку, про те, що оскаржуване рішення не порушує інтересів позивача, що, в свою чергу, унеможливорює задоволення позову і доводи касаційної скарги вказаних висновків не спростовують.

Таким чином, судами касаційної інстанції зроблені взаємовиключні висновки про: відсутність норм Закону України «Про інформацію» на момент прийняття Розпорядження, про їхню наявність на той самий час, але недоведеність позову, а також про їхню наявність, але відсутність порушень Розпорядженням моїх законних прав та інтересів.

Крім того, у цій справі ухвалою ВАСУ від 10.04.2014 р. зазначено:

Законом України «Про інформацію» передбачено, що інформація про фізичну особу (персональні дані) - відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована. При цьому, до конфіденційної інформації про фізичну особу належать, зокрема, дані про її національність, освіту, сімейний стан, релігійні переконання, стан здоров'я, а також адреса, дата і місце народження. В даному випадку, КП ГІОЦ не збирає та не поширює конфіденційну інформацію про позивача та не порушує його права, а тому

розпорядження Київської міської державної адміністрації № 478 від 15.04.97р. є таким, що не порушує норм Закону України «Про Інформацію».

Вирішуючи спір по суті позовних вимог, суди вірно зазначили, що КП ГІОЦ отримує від КП «Липкижитлосервіс» інформацію про позивача в рамках угод, укладених між сторонами для виконання робіт, обумовлених відповідними цими угодами, а тому відсутні законні підстави для визнання неправомірним та скасування розпорядження органу місцевого самоврядування.

Проте, ухвалою ВССУ від 16.01.2013 р. (у ЄДРСР № 28684324) в іншій, цивільній справі, з огляду на встановлені обставини передачі від органу місцевого самоврядування до іншої установи інформації, колегія суддів погодилася із протилежним за змістом рішенням:

Під час розгляду справи представник відповідача пояснив, що зазначена в списку інформація про осіб була отримана банком в Шевченківській РДА м. Києва, зазначена інформація була використана банком для формування листів-запрошень та пропозицій із пенсійного обслуговування. Письмових договорів між сторонами не укладалось.

На підставі цієї інформації за ОСОБА_3 було зарезервовано рахунок по рахунку частого клієнта, за період з 1 жовтня 2007 року по 6 лютого 2012 року, руху коштів по указаному рахунку не було, про що свідчить виписка по рахунку.

...Відповідно до ч. ч. 2, 4 ст. 23 Закону України «Про інформацію» (в редакції чинний на момент виникнення спірних правовідносин) основними даними про особу (персональними даними) є: національність, освіта, сімейний стан, релігійність, стан здоров'я, а також адреса, дата і місце народження.

Забороняється збирання відомостей про особу без її попередньої згоди, за винятком випадків, передбачених законом.

Оскільки відповідачем порушено особисте немайнове право позивача, а саме, використання конфіденційної інформації щодо фізичної особи без її згоди, то суди дійшли обґрунтованого висновку про часткове задоволення позову.

Ухвалою ВАСУ від 17.04.2014 р. № К/9991/18164/12 (у ЄДРСР № 38442615), встановивши, що:

Відповідно до частин 1, 2 статті 11 Закону України «Про інформацію» інформація про фізичну особу (персональні дані) - відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована. Не допускаються збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та захисту прав людини. До конфіденційної інформації про фізичну особу належать, зокрема, дані про її національність, освіту, сімейний стан, релігійні переконання, стан здоров'я, а також адреса, дата і місце народження.

поширив, таким чином, цю норму закону на правовідносини, що виникли до набрання ним сили (постанова першої інстанції від 25.10.2011 р. по вказаній справі):

допомоги по догляду за дитиною віком до 3-х років, оскільки у ОСОБА_1 є підстави підозрювати ОСОБА_8 в фальсифікації документів, покладених в основу призначення їй допомоги на період з 26.10.2010 по 25.08.2013.

У цій же справі на правовідносини, що виникли до набрання чинності Закону України «Про інформацію» в редакції, що набрала чинності 09.05.2011 р. суд дію його статті 11 не поширив, чим допустив різне визначення предмета регулювання правових норм.

До аналогічних висновків (щодо правовідносин, які виникли за договором від 20.01.2011 р., тобто до 09.05.2011 р.) дійшла й колегія суддів ВГСУ постановою від 12.03.2013 р. (у ЄДРСР № 29997869).

Наведене, згідно роз'яснень п. 4 ППВАСУ № 2 від 13.12.2010 р. свідчить про:

різне тлумачення змісту і сутності правових норм, на підставі якого зроблено висновок про різний зміст суб'єктивних прав і обов'язків учасників відповідних

правовідносин, у тому числі про наявність та обсяг прав і/або обов'язків осіб, які беруть участь у справі;

різне застосування правил конкуренції правових норм при вирішенні колізій між ними з урахуванням ієрархії цих правових норм, а також дії норм у часі, просторі та за колом осіб, тобто різне незастосування закону, який підлягав застосуванню;

різне визначення предмета регулювання правових норм, зокрема застосування різних правових норм для регулювання одних і тих самих відносин або поширення дії норми на певні правовідносини в одних випадках і незастосування цієї самої норми до аналогічних відносин в інших випадках, тобто різне застосування закону, який не підлягав застосуванню;

різне застосування правил аналогії права чи закону в подібних правовідносинах.

Порушення немайнових прав особи, гарантованих Конституцією і законами України встановлено також у справі з ухвалою ВССУ від 27.03.2013 р. (у ЄДРСР № 30708302).

Крім того, ухвалою ВАСУ від 09.10.2014 р. № К/800/25728/14 (у ЄДРСР № 41129767) аналогічне оспорюваному у цій справі розпорядження, що стосується створення бази даних споживачів житлово-комунальних послуг у м. Житомирі скасовано за позовом прокурора. У цій справі по іншому застосовані норми Закону України «Про інформацію», зокрема ст. 11, застосованою судом першої інстанції, з чим погодилися КААС і ВАСУ, а також ст. 32 Конституції, на відмінність від справи, про перегляд якої я порушую питання.

Крім того, в адміністративному позові, як на одну з підстав я посилався на відсутність державної реєстрації оспорюваного розпорядження КМДА від 15.04.1997 року № 478. У цій частині ухвала ВАСУ від 10.04.2014 р. не відповідає викладеним у постановках Верховного Суду України від 28.11.2011 р. і 02.12.2014 р. висновкам щодо застосування у подібних правовідносинах норм матеріального права: Указу Президента України від 3 жовтня 1992 року № 493/92 «Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади» та пунктів 1, 2 Положення про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28 грудня 1992 року № 731 (на відмінність від інших рішень, де предметом спору були розпорядження КМДА у сфері житлово-комунальних відносин, вони у цій справі не застосовані взагалі).

На підставі викладеного, керуючись ст. ст. 102-103, 242-243 КАС України,

ПРОШУ:

поновити строки для звернення із заявою про перегляд;

ухвалу Вищого адміністративного суду України від 10 квітня 2014 р. скасувати, прийнявши нове судове рішення про задоволення адміністративного позову.

Додатки: копії заяви про перегляд (2 прим. для сторін); завірена копія ухвали ВАСУ від 10.04.2014 р. у справі № 2а-3545/12/2670 з поштовим конвертом і судові рішення по справах, на які міститься посилання (з ЄДРСР), роздруківки з сайту КП ГІОЦ, розпорядження КМДА № 478 від 15.04.1997 р., квитанції судового збору (для суду).

17 квітня 2015 р.

/Заявник Олійник Д. В./